

Voluntari o professional

Estem en un temps d'incertesa i de canvi d'una colla de situacions que durant algunes dècades s'han considerat com a naturals i ben consolidades. Una lleugera mirada enrere no pot negar que l'últim quart del segle XX i els primer anys del XXI es poden considerar de progrés en molts àmbits: l'establiment de la democràcia a l'Estat espanyol, ni que fos amb limitacions, a partir de 1978; el progressiu assoliment de l'anomenat estat del benestar que assegurava uns drets socials bàsics; la recuperació de la Generalitat i l'estatut de 1979, i fins l'estatut del 2006; la incorporació a la Comunitat Econòmica Europea el 1986 que ens apropava als països més desenvolupats del continent; i la idea, ni que fos falsa, que la tendència al creixement era imparabile malgrat els cicles periòdics de recessió.

De cop i volta tot sembla que trontolli i es posen de manifest les grans contradiccions del sistema, el que semblava sòlid apareix esquerdat, el que es presentava com a definitivament assolit queda amenaçat, el tipus de vida al que ens havíem acostumat ja no és sostenible, la tolerància d'altre temps és torna incomprensió, la política i els polítics es desacrediten, augmenten els pobres i es redueixen els recursos disponibles. Des del poder es tendeix a fer creure que la tempesta ja passarà i que amb pedaços, per grossos que siguin, es taparan els forats, tot sigui per no haver de respondre a preguntes més profundes i no haver de reconèixer la dosi de culpabilitat personal i col·lectiva.

En aquest context en el que augmenten les necessitats de tot tipus comença a parlar-se del "tercer sector", d'aquelles entitats, organitzacions o empreses que no són públiques ni tenen ànim de lucre i que es dediquen a l'atenció a les persones (infants, joves o gent gran), a la inclusió social o a

la solidaritat. La preocupació personal o col·lectiva pels més fràgils de la societat, pels desvalguts, és de totes les èpoques i molt sovint qui ha atès aquestes situacions han estat, i són encara, entitats d'església, comunitats religioses, més darrerament també l'administració pública, però en tots els casos una bona part d'aquest treball s'ha pogut fer mercès a una munió de persones voluntàries.

D'un temps ençà la força del mercat també ha arribat en aquest àmbit i l'increment de la demanda d'aquest tipus de serveis ha fet concloure que aquest pot ser un sector de futur, on convé invertir, on es poden generar llocs de treball i on sense poder-ho explicitar s'imposa la llei del benefici o si més no d'equilibrar preus i costos. És a dir, s'ha de professionalitzar. No cal dir que molts dels usuaris d'aquests serveis no poden assumir el cost de mercat dels mateixos i que en quedaran exclosos.

Quan els criteris econòmics i del mercat ens han portat on som, ho han envaït tot, hi ha qui bandreja les accions pròpies del voluntariat amb la pretesa justificació que són tasques que han de fer professionals que tenen dret a viure'n. Mentrestant ens lamentem que hagi baixat el nombre de persones disposades a comprometre's gratuïtament al servei dels altres. En les circumstàncies actuals es fa imprescindible impulsar nous sectors productius, però no és més important que recuperar els valors de la gratuïtat, de la disponibilitat, de l'austeritat personal per contribuir a la solidaritat amb els de prop i els de lluny. Pot ser l'hora de tornar a repensar sobre les xarxes de suport social, familiars i de tot tipus.

Jaume Dantí i Riu

C/. Font de Sant Cristòfol, s/n.
08187 Santa Eulàlia de Ronçana
www.jardipi.com

Tel. 93 844 65 56
Fax: 93 844 66 95
jardipi@jardipi.com